

ning *Foranstaltninger paa længere Sigt*, tilsigtende en almindelig Sanering i de sønderjyske Landsdele.

Ved Lovforslagets 1. Behandling gjorde *Statsministeren* udførligt Rede for de Foranstaltninger, der siden Genforeningen er gennemført i Sønderjylland, i hvilken Henseende Ministeren henholdt sig til det Oplysningsmateriale, der forelaa dels i den af den sønderjyske Realkreditkommission i 1926 afgivne Betænkning, dels i den af det sønderjyske Erhvervsudvalg i 1929 afgivne Beretning. Heraf fremgik det, at der paa det *ikke-landbrugsmæssige* Omraade næppe fandtes Anledning til særlige Foranstaltninger i de sønderjyske Landsdele, da det økonomiske Tryk, der maatte paahvile Industri, Handel og Haandværk, ikke syntes større her end i det øvrige Land. Naar *Landbrugskrisen* i Modsætning hertil havde ramt de sønderjyske Landsdele særlig haardt, skyldtes dette, at Gældsbyrden var mere ulige fordelt, hvilket igen havde til Følge, at Antallet af Tvangsauktioner var forholdsvis stort.

Over for Paastande om, at den danske Stat ikke havde gjort sin Pligt og ydet Sønderjyderne Erstatning for Tabene ved Markens Værdifald, fremhævede Ministeren de særlige Forhold, der havde foraarsaget fejlslagne Spekulationer i Kroner, og gjorde gældende, at de sønderjyske Landmænd burde være den danske Stat taknemmelige for, at den fritog dem for at bidrage til Valutareguleringen og paatog sig hele Byrden ved Erstatning af Markkreditorernes Tab paa Valuta. Valutareguleringen havde kostet Staten 63 Mill. Kr. Af særlige Foranstaltninger, gennemført i Sønderjylland, nævnte Ministeren dernæst Oprettelsen af Laanekassen for Sønderjylland, Overtagelsen af Rentegarantien for Sønderjyllands Kreditforenings Kasseobligationer, Tilførsel af likvide Midler til de sønderjyske Sparekasser og Oprettelsen af Sønderjysk Hypoteklaanefond. Disse Foranstaltninger havde kostet Millionbeløb, og det samme gjaldt om Afvandingen af Marsken ved Tønder og de stedfundne Jordudstyknings. Det danske Folk og den danske Lovgivningsmagt havde vedkendt sig sit Ansvar over for Opgaverne i Sønderjylland, og der var tilstrækkelig Lejlighed for Regering og Rigsdag til at følge de økonomiske Forholds Udvikling. Sluttelig pegede Ministeren paa den Betydning, som Gennemførelsen af de foreliggende Krise- og Konverteringsforslag vilde faa i de sønderjyske Landsdele.

Statsministeren maatte derfor fraraade Nedsættelsen af et særligt Udvalg, da dette var ufornødent og vilde medføre en Udskyden af de Hjælpeforanstaltninger, der kunde være ønskelige. I øvrigt opfattede Ministeren det som en Haan